

N:o 47.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 maj 1895.

— — — — Andra Kammaren — 3 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af dels väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag i fråga om den legala annonseringen, dels ock väckta motioner angående ändrad lydelse af 10 § i förordningen om lagfart å fång till fast egendom.

(Lagutskottets utlåtande n:o 38.)

Till Konungen.

I en inom Riksdagen väckt motion har erinrats om de klagomål, som tid efter annan försports deröfver, att den i lag och författningar anbefalda annonseringen i allmänna tidningarna vore i följd af annonsernas dyrhet en tunga för den stora allmänheten, som vore skyldig att annonsera i ifrågavarande tidningar. Motionären ansåg sig därför böra fästa Riksdagens uppmärksamhet på vissa i afseende på denna annonsering rådande missförhållanden, hvilka enligt motionärens åsigt borde så vidt ske kunde undanrödjäs.

De legala annonser eller kungörelser, hvilka enligt gällande lag och författningar skulle införas i allmänna tidningar, kunde i afseende å sättet

för deras intagande delas i tvenne hufvudgrupper, nemligen sådana, som skulle införas 3 gånger, och sådana, hvilka skulle intagas allenast en gång.

Någon giltig grund, hvarför somliga legala kungörelser skulle införas en, andra tre gånger, kunde näppeligen påvisas. Hvarför t. ex. kungörelserna om exekutiva auktioner skulle införas tre gånger, men sådana om försäljning eller utarrendering af statens domäner skulle i allmänna tidningarna intagas allenast en gång, torde vara svårt att utleta.

Lika svårt torde det vara att finna anledningen till det stadgandet, som påbjöde, att borgenärssammanträden i konkurser, af hvilka de flesta rörde endast ett fåtal personers intressen, skulle kungöras tre gånger, men t. ex. de viktiga kungörelserna om anmälningar till handelsregistret, om kommissionärer hos myndigheter m. fl., hvilka sistnämnda kungörelser berörde en stor del af allmänheten, behöfde offentliggöras allenast en gång.

Motionären ansåg följaktligen, att någon inskränkning borde ske i vederbörande annonsörers nu i lag stadgade skyldighet att mera än en gång i allmänna tidningarna införa sina kungörelser.

Det lär enligt Riksdagens åsigt icke kunna bestridas, att den i lag och författningar stadgade annonseringsskyldigheten ofta verkar betungande för de samhällsmedlemmar, hvilka för bevakande af sina intressen hafva att fullgöra densamma; och det bör därför anses såsom ett önskningsmål att inskränka denna skyldighet, så långt sådant utan olägenhet låter sig göra.

På sätt i motionen framhållits, blifver det en följd af de ofta förekommande stadgandena, att en kungörelse skall i allmänna tidningarna införas tre gånger, att annonseringsskyldighetens fullgörande fördyras, under det att i alla händelser en upprepad annonsering i de allmänna tidningarna medför en ytterst ringa fördel.

En förändring härutinnan finner Riksdagen ur angifna synpunkter vara önskelig.

Men ännu ett skäl finnes, hvarför enligt Riksdagens åsigt en revision af gällande bestämmelser är påkallad.

Vid granskning af en inom vederbörande utskott upprättad förteckning öfver de stadganden i allmänna lagen och viktigare allmänna författningar, hvilka innehålla bestämmelse om annonserings verkställande, har nemligen Riksdagen i många fall ej kunnat finna någon giltig, i förhållandenas egen natur grundad anledning till den olikhet i föreskrifter, som eger rum, särskildt derutinnan, att i vissa fall annonsering trenne

gångar är påbjuden, i andra fall åter annonsering en gång är tillräcklig. Enhet i dessa hänseenden lär ej kunna vinnas med mindre än att samtliga annonseringsstadganden underkastas revision.

I sammanhang med ofvan berörda framställning har Riksdagen till behandling förehaft två motioner, hvilka båda gifva uttryck åt den uppfattning, att bestämmelsen uti lagfartsförordningens 10 § derom, att den deri omnämnda kungörelse skall tre gånger uppläsas i tingslagets kyrkor, mera än nödigt är förorsakar den lagfartssökande kostnader och besvär. Äfven enligt Riksdagens uppfattning synes det kunna ifrågasättas, huruvida icke i förevarande fall kungörelsens uppläsning i kyrkorna skulle kunna utan olägenhet inskränkas.

Särskildt, der med anledning af bestämmelserna i förordningen den 17 maj 1872 flera härad eller tingslag blifvit till ett tingslag sammanlagda, synes uppenbarligen ifrågavarande kungörelsers uppläsande i samtliga kyrkor i det nya, större tingslaget icke vara af behovet påkalladt.

Då de båda frågor, å hvilka Riksdagens uppmärksamhet sålunda blifvit fästad, synas Riksdagen lämpligen böra i ett sammanhang utredas, får Riksdagen, under återopande af hvad ofvan blifvit anfördt, härmed anhålla, dels att Eders Kongl. Maj:t ville låta utreda, om och i hvilka fall inskränkning i den genom lag och författningar stadgade legala annonseringen må ega rum samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill den verkställda utredningen kan föranleda; dels ock att Eders Kongl. Maj:t ville, i sammanhang med berörda utredning, taga i öfvervägande, i hvad mån en inskränkning i fråga om den i 10 § lagfartsförordningen stadgade bestämmelse om kungörelsens uppläsande i kyrka lämpligen kan ega rum samt, derest detta finnes vara förhållandet, till Riksdagen framlägga förslag till ändrade lagbestämmelser i sådant syfte.

Stockholm den 3 maj 1895.

Med undersätlig vördnad.
